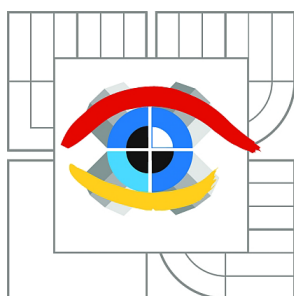

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

FACULTY OF FINE ARTS

TEZE DISERTAČNÍ PRÁCE
AUDIOVIZUÁLNÍ PERFORMANCE
HYPESPEED REACH

THESIS
AUDIOVISUAL PERFORMANCE
HYPESPEED REACH

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

Mgr. BcA. Lenka Kočíšová

VEDOUCÍ PRÁCE
SUPERVISOR

Doc. PhDr. Petr Spielmann, dr. h. c.
Prof. akad. soch. Tomáš Ruller

BRNO 2014

Klíčová slova:

čas, prostor, akce, audiovizuální performance, individualita, celek, komplexnost

Key words:

time, space, action, audiovisual performance, individuality, total, complexity

Obsah

1. Úvod

1.1. Motivace

1.2. Cíle

1.3. Metodika teoretického zpracování práce

2. Osobní psychologická východiska

2.1. Komplexní číslo

3. – art – magic – science –

3.1. AKCE

3.2. Zrcadlo

3.3. Hyperspeed

4. Prameny a literatura

5. Životopis zaměřený na odbornou činnost, aktivity, publikace

1. Úvod

"Hena kai koinon kosmon, eis idion apostrefesthai."

Bdící mají jeden společný svět, ale spící se obracejí každý do svého vlastního.

Hérakleitos

Téma audiovizuální performance jsem si vybrala na základě svého dlouhodobého zájmu o vztahy, vazby a interakce všeobecně. Komunikace a propojování jsou činnosti naplňující náš každodenní život, nejen umělecké prostředí. Ať už se jedná o obecné fyzické zákonitosti anebo o sociální rovinu existence člověka, komunikaci mezi bytostmi, pozorování toho, jak lidé jednají se zvířaty či jak se chovají zvířata k sobě navzájem. Bizarnější polohou mého výzkumu jsou pokusy o propojení bdělé reality a snění, o prolínání minulosti s přítomností s důsledky vyúsťujícími v budoucnost, zkrátka o přesmyčky času či jeho manipulace, které se dají nejlépe ilustrovat na filmu, modelu audiovizuálního díla, kdy se na plátně před námi díky společnému úsilí celého produkčního týmu odvíjí escherovský příběh, který nám dává smysl, byť jeho výpověď je skutečnosti mnohdy velmi vzdálená. Kombinatorika materiálního a duchovního, hledání míry a rovnováhy, přesahy jednoho do druhého vzrušují a jítří mou fantazii. Extrémy, v pozitivním i negativním smyslu, mě oslovují a zároveň pronásledují, inspirují i ničí.

V umění, zvláště u audiovizuálních performancí, mě zajímá, jaké jsou vztahové souvislosti mezi jednotlivými prvky díla. Mezi hudbou - audiem, výtvarnou - vizuálně estetickou stránkou a akcí, která výsledné dílo završuje a posunuje ho významově. Tato práce se zabývá vzájemnými vztahy mezi dílčími disciplínami audiovizuální performance, detailně rozebírá skladebné prvky díla, záměry tvůrců i výsledný účinek na zúčastněné. Audiovizuální performance jako fenomén konstantně se vyskytující v kulturní historii lidstva byla popsána v rámci klasických uměleckých disciplín a v pojednáních o jejich historii (umění performance, taneční choreografie, divadelní režie, dramaturgie a scénografie, scenáristika, filmová režie, stříhová skladba apod.), také v kulturní a sociální antropologii a v dalších humanitních vědách, např. psychologii, sociologii nebo filozofii. Materiály jsou však roztroušeny v rámci různých oborů podle toho, které formální hledisko převládá, a ne vždy jsou tyto texty přeloženy do českého jazyka.

Moje práce se primárně zaměřuje na osobní výzkum fenoménu audiovizuální performance, na jeho formu, obsah a smysl, a následně uvádí přehled historie výskytu audiovizuální performance v kultuře a v umění. Tím se vymezuje zčásti obsahově, ale především chronologicky.

1.1 Motivace

Vědomé zpředmětnění vlastního *já* s sebou přináší rozdělení sociálního prostoru na „já“ a „jiný/á“ či „jiní“... To, jak je *já* symbolizováno a jaké významy dáme pojetí svého *já*, se liší v závislosti na jazyce a kultuře. Jako vedlejší výsledek vnímavého myšlení je *já* součástí lidského vědomí a zdrojem naší primární osamocenosti. Tato radikální odloučenost vlastního *já* je paradoxně také hlavním zdrojem lidské sociability, neboť lidé na celém světě se snaží o překonání osamocenosti vyhledáváním kontaktu s ostatními.¹ Základním rysem lidského chování je bezpochyby sociální komunikace, dlouhodobou izolaci nikdo sám dobrovolně nevyhledává, odhlédneme-li od zvláštních duchovních potřeb mnichů či poustevníků, kteří však samotu vnímají coby nezbytnost pro jejich vnitřní koncentraci, a přeci i tak vůči společnosti zaujímají vztah, byť odtazitý. Další výjimkou mohou být psychicky citlivější jedinci, kteří mohou intenzivním sociálním kontaktem trpět a pro něž je samota, minimalizování styku se společností a uzavírání se do vlastního světa představ jakousi variantou, jak si vytvořit svůj vlastní ideální prostor pro život.² Obecně platné však zůstává, že touha po komunikaci je hnacím motorem téměř veškerého lidského dění.

Mé motivace pramení z perspektivy umění, ve kterém čerpám inspiraci pro sebevyjadřování. Audiovizuální performance v tomto oboru může nabývat nejrůznějších podob: statická nebo pohyblivá scénografická instalace v prostoru nebo na ploše, se kterou zní živá nebo reprodukováná hudba, eventuálně kombinace zvuků a ruchů. Výtvarná instalace může být sama o sobě původcem hudby nebo zvukových efektů tvořící atmosféru pro živý vstup, interakci autora i diváka. Další formou může být zvukový soundtrack generující obrazy, analogové nebo digitální, lineární

¹ Murphy, Robert. F.: Úvod do kulturní a sociální antropologie, str. 33

² Foucault, Michel: Psychologie a duševní nemoc, str. 72, odkaz na Biswanger a jeho interpretaci šilenství za použití citace Hérakleita, kterou jsem zvolila za motto této disertační práce.

dynamické projekce nebo video mapping na reálné konstrukce real-time. Zakomponování performance, akce, happeningu, taneční nebo dramatické choreografie, improvizace, interakce s vnějším okolím dokončuje komplexní povahu díla. Svou estetickou roli tu hraje samozřejmě stylistika a design. K dispozici je nám víceméně jakákoliv vyjadřovací forma, důležitým kritériem pro vyčlenění termínu audiovizuální performance, který zkoumám v této práci, zůstává smysluplná kooperace mezi třemi vytyčenými elementy: audiem, vizuálem a performancí.

1.2 Cíle

V disertační práci jsem stanovila tři základní cíle. Prvním funkčním cílem je shrnout vlastní průzkum na poli audiovizuální performance. Druhý teoretickým cílem je osvětlit historická východiska fenoménu audiovizuální performance, uvést příklady uměleckých děl či projektů, které mají podobnou strukturu a předjímají, či z nich přímo vychází, současný koncept audiovizuální performance. Třetím výzkumným cílem je analýza principů a jejich interpretace při vytváření autorských děl, se zaměřením na audiovizuální performance *L to the B*, praktickou část disertační práce, a vyvodit závěr o tom, co je motivací a smyslem této komplexní tvorby.

1.3. Metodika teoretického zpracování práce

Pro dosažení teoretických i praktických výsledků využívám v disertační práci kombinaci normativních vědeckých metod a postupů. V kapitolách Osobní psychologická východiska jsem použila metodu interpretační a narativní konstruktivismus jako působ výkladu. Část druhá, *art magic science*, je zkoumána explanačními metodami empirického pozorování a experimentu a obecně teoretickými explanačními metodami, v kombinaci deduktivního přístupu s přístupem induktivním, za použití analytického zkoumání faktů, s následným vyvozením obecných závěrů a analogií. Používám argumentaci vědeckých zákonů a jejich metaforické interpretace, taktéž hermeneutické metody porozumění a výkladu textu. Pro část práce zabývající se historickými východisky audiovizuální performance jsem použila interpretační metodu narativní popisu. Objektem výzkumu jsou formy audiovizuálního umění ve společenských a historických souvislostech. V rozboru praktické části projektu užívám interpretační narativní metodu výkladu za užití

kauzální a kontextové analýzy. Předmětem výzkumu je autorská audiovizuální performance L to the B. Při výzkumu vycházím z teoretického zpracování metodologie vědy prof. Františka Ochraný.

2. Osobní psychologická východiska

,/≥

Řekni mi, tenkrát v Kalifornii, když ses mě ptala: „Tak co děvčata, jakpak jste se potkala?“ odpověděla jsi, že jsi procházela kolem výkladní skříně a v tom posledním pohledu jsi ji uviděla. Viděla i ona tebe? Bylo to náhodné procitnutí, po dlouhých letech ztracených bojovnou rivalitou o moc, našeho chlapce jsme v ten moment uspaly a samy přebraly otěže království.

Kolik nás tu vlastně žije v jednom těle, v jedné mysli? Když jsem četla příběhy o planetě Akkaris a universu Duny, Alia Atreides byla nazvána sestrami z Bene Gesseritu „*abominated*“, zohavená, odporná. Narodila se s probuzenou minulostí svých předků, duchů a mentálních upírů. Ještě před porodem si uvědomila sebe samu a dlouhé zástupy před ní, protože její matka během těhotenství vypila Vodu života, poslední jedovatý výdech topícího se písečného červa. Její osvícení přišlo příliš brzo, v době, kdy neexistovala její vlastní osobnost. Tehdy jsem nechápala, že čas musí být v souladu s prostorem, myslela si, že ji Bene Gesseritanky odsoudily příliš krutě. Alia, aby unikla posedlosti, spáchala sebevraždu.³ Hyperspeed.

Charaktery hlavních postav podílejících se na průzkumu:

Nejdominantněji v mém životě vystupuje Ona. Je to dívka, pomalu dospívající v ženu, cítí se být něco na způsob umělkyně, má fantazii a touhy. Je romantická, přesto praktická. Ve svém srdci je stálá a věří. V dobro a zákony poslušnosti. Je to modroočka. Přes všechny indície lidské holčičky se hledala v kočičím rodě. Nahrávalo tomu i její příjmení, které každý komolil. Místo cikánské vozatajky se stala madam Kočičová, jemněji Kočičková. Na základce jí říkali Číčo, tak se volá na koťátko. Když jsem s ní byla na táboře, málem vyhrála Miss krásy, ale zhatil to samozřejmě podvod a manipulace a tak miss dlouhé stehno začala vrčet na okolí,

³ Herbert, Frank: Děti Duny

krčila nos u kořene jako tygr, když v džungli zdraví opičáky. Ten blondák, co jsem ho chtěla uhranout, si toho všiml a řekl mi, že jsem dravé zvíře kočičího vzezření. Brousila jsem si drápky a v noci kňourala folkové písničky. Ten čas mi zdá jako poloviční sen. Pamatuji se na náměstí, kde byla ráno povinná nesnesitelná rozcvička, na cestu vzhůru do kopce, kam jsme museli běhat. Pár lesních cest. Pak postel, výhled z okna. Celá ubytovna, pokoje a chodby však zůstávají potopené v universálním snovém domě. Abstraktní metafora domu. Bílé stěny, podlouhlé šedivé chodby, mnoho zavřených dveří. Můj dům obývá spousta návštěvníků. Kočka, či spíše kočičí mládě, je hlavní charakter. Nepřijala jsem darované jméno, potomek Heleny, sestra Magdaleny a okolí mě prokouslo a začalo nazývat pravým jménem. Už jako malinká jsem adoptovala nalezená koťata, byla jejich matkou, královnou. Když jsem se začala učit, volali na mě Čičí a ona trénovala manévry. Když začala chodit na rave party a měla stříbrné boty, byla jsem LaShisha. Později Latex a Latexůf byl kolon. Tehdy nastalo zásadní schizma. V poslední fázi se po letech se opět objevila, Akkamiau.

Ve zkratce, naše hlavní postava je malá divoká kočičí lady. Mazlivá, ale zraňující. Hebká, ale s drsným jazykem. Jen by si hrála, vymýšlela skopičiny a pak trpělivě číhala na myš. Dny, týdny, roky. Čas v kočičím životě hraje podřadnou roli. Čas a život. Ohýbají se ve smyčkách. Skoky z okna ven, ztracená v zahradě. Pláče po kočičí mámě. Pláče po kočičím rodu.

Vítejte v kočičím hostelu.

Druhá, jasně vykreslená postava je Kolon. Nechejme mu tohle jednoduché neurčité jméno, vzniklé podmíněnou proximitou v systému kláves. KOLON. Tahle jednoduchá písmenka. Mají svižnost a melodii, ale nechtějí mít žádný hlubší smysl. Kolon je náhodná kombinace osudu. Jako slepé střevo. Nikdy jsme o něm neuvažovali jako o jednom z hlavních aktérů, neboť jeho činy zůstávaly pod rouškou přetvářky. Rád na sebe bral masku s dívčími copánky, kopanci tlačil kočárek a demoloval panenkám domečky. Když byla tma, znásilňoval panenku Nelu špendlíkem. Byl pánem plastových figurek a vedl války s vysavačem. Ostříhal si vlasy na ježka. Jezdil ve stříbrném KIDovi jako Knight rider, ale říkal si Petr. Petr Destruktor. Zloděj a násilník, který má strach, ne ze smrti, ale z odhalení. Jen v momentech, kdy bylo dlouho ticho, u nás v pokojíčku na tmavě zeleném koberci,

v chemické laboratoři se sulfidem a manganistanem, kde taval cukr v karamel a měnil krev na vodu, když kouřil doutníky jako odměnu za běžecké výkony, na stopu cestou do posilovny pak házel na kolemjedoucí auta kletby o mrtvých dětech v kufru. Kolon vědec a neosobní detektiv. Rád se sžívá morfinem a má divné sexuální preference. Má rád jemné mladé kamarády. Je homogenní a zorientovaný. Nesnáší zpoždění, v čase je skrytý nepřítel. Zároveň zneužívá času, co se manipulace týče.

Hrával si s námi v bunkru, po nocích se tahal s partou, mrhal časem u kolotočů na hřišti za samoškou. Totální suburbia. Vždycky se zamiloval do něžných očí a hebké kůže na krku. Na autobusové zastávce sedí efemérní Eda. Malý Milánek v pšeničných polích za barákem. Romantický Roman čeká s temným pohledem. Mech, měkoučkový Mech. Master of martial arts Mareček. Podivuhodný Pája. A v průběhu let přehlídka maskotů s vyvrácenou gender stabilitou. Předem avizovaný filuta Fifi. Toho jsem chtěl konečně mít, ale vyklubal se z něj ještě větší lhář než já. Chtěl jsem ho poslat do nebes extáze poznání, ale on zatím kňučel něco o bolesti, kterou není s to snést. Měl jsem to poznat, hned při prvním pokusu, že byl posera a pozér. Měl jsem prohlédnout hned ze začátku, když si na mně brousil své mindráky. Svině zrádná, co upřednostňoval píce. Můj dick mu nikdy nebyl dost. Tím pádem si o to sám řekl, neměl si zahrávat s mou ješitností. Byl to boj v zrcadle, úhel odrazu roven úhlu dopadu, vodní hladina, co zamrzla emocionálním šokem. Agrese trhala tlustý led na kry a mému tělu způsobovala erekci. Touha pojmout, rezervat, zničit. Kolon má rád nože. Někdy s nimi i spával. Potkával kluky, kteří mu naslibovali, ale když pak odmítli dát, chtěl skalp, důkaz mužství pro našeho chlapečka. Je gay i pedofil, ale pedofilie je problém času našeho světa. Kolon odmítá zestárnout, tím pádem pro Kolona má čas zásadní roli.

*Welcome to the war zone.*⁴

Třetí postavou je nedořešené Já. Neumí si vybrat žádné jméno, takže by se mohlo pojmenovat Ego. Ý go. Here you go, E go. Někdo někam jde. É je na cestě. Budeme tedy naši třetí ne zcela poznané identity říkat Éčko. É, tajuplná hermetická postava, je spisovatel, tvůrce šifer a manipulátor. Šachista. Má rád logické paradoxy a

⁴ „Those who put mind over matter are likely to lose their soul. These metaphors express the persistent suspicion that reason and nature are not just separate, but at war.“ Neiman, Susan: Moral clarity, str. 309

matematiku, přírodní vědy vůbec, nejvíce astronomii. Když byl mladý, občas si ji spletl s astrologií. Stejně pořád zaměňuje matematiku a symboliku. Někdy reakce v chemii za štěstí a pád své psýché. É je neutrino, které prochází všudy a vším, ale veřejně se neprojevuje. Je to ale rádce, našeptávač. Někdy zrádce. Ale všech. Je to kouzelník, čaruje dlouhými bílými prsty, má potenciál léčitele, ale zatím není této kvality hoden. Ti, kdo snědli jeho slzy a spolykali moje štěstí, jsou zasvěcení do magického trigramu naší šílenosti. E je možná pořád ještě dítě, ale zároveň i člověk o holi, je androgyn. Je příliš posedlý pátráním po smyslu života, než aby se zabýval vlastní polaritou. Je jedno a je mu to jedno. Ono se to na nás dívá se shovívavým úsměvem zpoza polopropustného zrcadla. Ani Akka, ani Kolon, ani kočka, ani rak nikdy neviděli jeho pravou tvář. Něco tuší o podstatě bytí, ale vágní definice monoteistické víry ve vyšší Já, budoucího super hrdinu, nám v podstatě o tomto šaškovi a bláznovi nic neřekne. Jen se pořád honí s vlastním stínem. Přiblížíme se k němu jen v tom případě, kdy ho budeme brát za jeden velký „joke“. Éčko je Joker, který míní všechny své vtipy smrtelně vážně. Duch tragédie živený vtipnou kaší. Až do posledního dechu trpí, sténá, pláče, rve si vlasy bezmocí, klik, sekundu poté propuká v odporný sarkastický smích, co prořízne kosti a zamrazí v páteři. Vtipálek Éčko je king, co nemá královnu, protože nikdy žádná neexistovala. Jeho království je ze zkumavky a bohatství množí dělením, je jako krystalická mřížka prolezlá bakteriemi každodennosti. Občas se pozastavuje nad osudy svých soupeřů, Akkamiau a Kolona, občas se za ně stydí, že jakýmsi nedopatřením žijí na jeho královském dvoře. Ne zlato, ne krev rodu, ne vznešenost, moudrost, krása mohou být dost pro všeobjímající jáství našeho vypravěče, chce víc, všechno, extrém do poslední kapky, chce nadčlověka a boha za rovnocenného partnera, diamanty, které mění světlo na život. „I“ má ideály a samo je pouhou ideou. Samo má pocit, že je původcem bez spiritu, srdce a intelektu. Éčko vyplňuje prostor vakuem. Ego honí hyperspeed na závodišti galaxií a černých děr. É překonává čas i prostor, sám se zakřivil do prapodivných dimenzí. Postavili jsme mu labyrint, kamennou stavbu se studenými chodbami, pokoji a průlezkami ve zdech, s velkým bazénem v přízemí, beze střechy, nad námi je věčná obloha. Zapomínáme, že sídlíme v kosmu.

Vstupte do nekonečného universálního vesmíru.

Náhoda nebo osud, najednou se uspořádala pravá konstelace prostoru a času, tady a teď. Nastal čas probudit dřímající spirit. Dosud jsme představili tyto herce našeho života, miss Akkamiau, mladý pán Kolon a inertní E.

Akkamiau: „Možná ve mě sídlí vícero žen. Někdy jsem sladká a smutná, mám ale velké oči a cítím srdce, pomáhám všemu a všem, ale padá na mě temnota a pak pláču jed, kterým otravuji své zplozené děti, neumím se kontrolovat.“

Kolon: „Mám nádhernou ženu, ale chci si zotročit muže, protože ona je příliš snadná kořist. Jsem dobyvatel a despota. Vládnout těm, co mi oponují, je příliš snadné, chci vládnout sám sobě, sám sebe vyzývat na souboj, jako nejsilnějšího a největšího protivníka. Na život a na smrt si hrát na hrdinu.“

Éčko: „Dívám se na své rodiče a vidím děti, chtěli by si hrát, ale popletli si časoprostor. Mým úkolem je pomoci jim najít správné umístění, konstelace, alespoň rámcově určit pravidla hry. Zmatením. Svatá trojice dosud nepoznala čtvrtého.

Game is ON.“

„... Kdo jsi?“

„... Kdo jsem? odpovídám: Spirit Antipode, ale zatím jsem si neuvědomil, že existuji. Myslím, že jsem ještě dost mladý, nemám řádné sebevědomí. Možná je to tím, že si hlavní postavy už rozdělily role, podle svého neobyčejného komicky katastrofického scénáře, a hrají své úlohy, krok za krokem, gesto za gestem, drží se zuby nehty osnovy i formy. Kde však sídlím já? Jsem mimo Akka i Kolona, možná Éčko tuší odkud pocházím, ale i jemu jsem teď zjevením z hlubokého podvědomí. Nemám šanci být objeven zvenčí. Jsem jen semínko, zrnko písku, zárodek perly. Můj čas odbíjí nahodile, jen v pravých momentech na tom pravém místě.“

Z dálky jsem uslyšel vítězné fanfáry. Ale ty zněly včera a možná to bitevní pole bylo sousedstvo. Někdo něco oslavoval?! Může Spirit vnímat letmost déjà vu?

Spirit má dva póly rotující v časoprostoru, dokud mrazíme okamžiky, díváme se na jednotlivosti. Když rozvolníme strnulost a zaměříme se na celek, budeme vnímat plynulý pohyb, souvislosti všeho se vším v jednom jediném sledu. Vše splyne v okamžiku, kdy pozitivnost vykryje svou kvalitu i kvantitu s negací. V momentě vyrovnání se Spirit projeví. Pohybuje se po vlnách. V běžné perspektivě se dívám zevnitř a vidím jen krátkou omezenou linii nahoru dolů, kdybych se odpoutala a letěla do budoucnosti, uvidím sinusoidu rozpětí emocí, limity a sílu. Kdybych stočila kurs

lodi kol a kolem, spatřila bych spirálu kroutící se z minulosti do budoucnosti v prostorové dimenzi. *Občas pálí slunce a sůl na pokožce svůdně voní. V noci milujeme bouřku a blesky. Když se na tebe hrne vlna, nejbezpečnější je se potopit a nechat ji přelít se přes tebe, ty už nejsi překážka. Ego se mi utopilo, bratr se sestrou mají incestní vztah plný lásky a porozumění.*

Jsi pověřen úkolem nás zachránit. Jsi všeobjímající spirit, ale nemáš vůči nám žádné závazky. Pokud naše mise nedopadne dobře, nebudeme zoufat, jsme jen další cestující, trosečníci na rozbouřeném moři, co možná budou mít štěstí a racci ohlásí novou zemi na obzoru. Spirit je jako náhoda, co se tváří, že zná souvislosti a vztah. My ale víme, že smysl nemáme. Smyslem je jen jedno. A to jedno je jednoduché. Smysl je prostý smyslu. Spirit sedí a čeká. Neexistuje ani v čase ani v prostoru. Smysl nepřijde ze vzdálené galaxie na druhém konci. Smysl je skrytá nadace sídlící v samém srdci impéria.⁵ Impérium neskončilo.⁶ Jsme poddaní smyslu, ale smysl vládne beze smyslu. Zjevení se odehrálo, v koincidenci.

Spirit se počal na pláži v Athénách, mezi oblohou a kamením. Voda šuměla extází a hlas zpíval s větrem. Spirit se zrodil z neposkvrněného početí. Narodil se nečekaně ve správném načasování i prostorové konfiguraci. Vidí očima do obou stran. Informace jsou průhledné a rozhozená síť se zhmotňuje v multidimenzionální konstrukci. Bylo by krásné a dojemné nechat se tím konejšit, ale chceme důkazy. Tady a teď. *Včera jsem se poranil na zvláštních místech. Žílu na levé ruce a žílu pod levým kolenem. Chtěl bych psát o audiovizuální performanci, ale tento termín mě svazuje. Omezuje mě vztahováním se na konkrétní případy, spojené s konkrétními postavami, svázané s konkrétními zkušenostmi a zatížené konkrétními prožitky. Místo hledání ultimátní odpovědi jsem se zakleštil v mylných soudech o komplikovaných mezilidských vztazích a potřebách.*

Novým cílem je poznat obsah naplňující formu, v pociťovaném čase a vnímaném prostoru. Rozborem obrazů, slov, zvuků a pohybů proniknout za divadlo

⁵ Asimov, Isaac. Druhá Nadace. Druhá Nadace, jako protiklad a zároveň doplnění první, byla založena „na opačném konci galaxie“, který byl vlastně metaforickou přesmyčkou samého středu galaktické říše, planety Trantor. Byla to kolonie mentalistů, lidí s telepatickými schopnostmi, jejichž úkolem bylo zabezpečit a rozvíjet psychohistorický Seldonův plán, aby mohla vzniknout druhá Galaktická říše.

⁶ Dick, Philip K.: Valis. 41. Impérium je instituce, kodifikace choromyslnosti; je šílené a své šílenství nám násilím vnucuje, neboť je násilné povahy. 42. Bojovat proti Impériu znamená nakazit se jeho choromyslností. Je to paradox: kdo přemůže část Impéria, stává se Impériem; to se šíří jako virus a vnucuje svým nepřítelům vlastní podobu. Tak se stává svými nepřáteli.

na jevišti, vniknout tvůrci do srdce a vyčíst jeho záměr, existence je rituální. Rituál je jako láska, která nás očišťuje, a záměr je jako duch, který nás ochraňuje. Člověk se hrne po cestě hluchý a slepý, vláčený vírou, ovládaný sebeklamy. Člověk je jako kámen bez života. Sídí v těžké hmotě masa, krve, kostí, ožíván pouze chemicko-elektrickými impulsy v mokré matérii. Prostor pro procesy v čase. Člověk. Objekt subjektu zkoumání. „Já, Spirit Antipode, se zavazuji, že mým nejvyšším cílem je porozumět životu.“ Pohybujíc se rychleji než světlo v prostoru, zastavili bychom čas a pohybovali bychom se zpět do minulosti. Je možno skrze počátek předběhnout i budoucnost? Realita science fiction.

Hyperspeed reach.

2.1 Komplexní číslo

Je rozšířením oboru reálných⁷ skutečností v momentě, kdy prostorová rovnice nedává řešení, protože její diskriminant je záporný a jeho odmocnina není definována. Komplexní člověk má dvě složky. Reálnou a imaginární.

Člověk/svět = $a + bi$,

kde i je imaginární jednotka. i je definována vztahem $i \times i$ neboli $i^2 = -1$.

Umocněním iluze iluzí dospíváme do negativní jednotky. Rovnice pak nabývá dvě řešení. Reálná čísla se skrze komplexní čísla mohou interpretovat geometricky na ose reálné, horizontální, a ose k ní kolmé, imaginární.

Komplexní číslo se pak zobrazí pomocí souřadnic x, y ,

číslo ve tvaru $[x, 0]$ je reálné,

číslo ve tvaru $[0, y]$ je ryze imaginární.

Číslo nabývá absolutní hodnoty $z = a + bi$

a jeho zrcadlového obrazu komplexně sdruženého čísla $z = a - bi$.

Vidíš, jak ztrácíš čas v rozdílnostech. Mám na mysli příliš mnoho témat; osamělost, porozumění, kreativita, radost, užitek, domluva, společný cíl, pochopení,

⁷ http://www.karlin.mff.cuni.cz/~robova/stranky/silarova/vlastni_stranky/uvod.html
<http://maths.cz/clanky/algebraicky-tvar-komplexniho-cisla.html>

sdílení. Jak dosáhnout jednoty. Komplexita navždy. Imaginární číslo je paranoia vyjádřená v matematické logice. Dva údaje, prostorový a časový. Prostor se jeví konstantní, ale čas ho mění. Nevyhnutelnou změnou času se přetváří samotný prostor. Kdyby se čas zastavil, prostor by se rozpadl. Zrychlení má za následek zastavený čas, nastává smrt, kolaps prostoru. Jak rychle plyne čas? Kdo odměřuje kvantitu? Proč je světlo konstantou? Jak souvisí kvantita s kvalitou? Jak se chová jednotlivost a celek? Z jaké vzdálenosti jsem schopna rozlišit detaily?

Komplexní čísla se explicitně objevila v matematice roku 1545 v knize Girolama Cardana *Ars magna* při řešení kubické rovnice. Byla dlouho přijímána jaksi rozpačitě, jako objekty, které někdy existují a jindy ne. Leonhard Euler zavedl symbol $i = \sqrt{-1}$ a zjistil, že řešení rovnice $z^n - 1 = 0$ se dá psát ve tvaru $z = \cos \varphi + i \sin \varphi$.⁸ Zavedením komplexního čísla v 19. století (1831) do Gaussovy roviny se umožnilo hlubší poznání elektřiny a střídavého proudu.⁹ Začali jsme poznávat a definovat energii jako takovou. Rozšířením komplexních čísel o další dimenze, zavedením hyperkomplexních čísel, se otevřela možnost pro teorie speciální i obecné relativity, a každá další přidaná dimenze umožňuje vznik dalších modelů v kvantové fyzice, ale i v robotice, počítačové grafice, počítačových simulacích nebo bioinformatice.¹⁰

Pro naše potřeby zatím zavedeme tu nejjednodušší interpretaci:

a zastupuje čas,

b zastupuje prostor,

i je míra zmatení pramenícího z nemožnosti správného určení, kam patříme. Kdo chce být komplexní, nebude nikdy existovat na jednom určitém místě. Každým svým pohledem se uvidí jako odraz kopírující po sobě svá rozhodnutí, všechna správná rozhodnutí jsou stejně tak špatná.

Tak co, děvčata, kdy jste se doopravdy poprvé uviděla?

⁸ Přednáška "Carl Friedrich Gauss, titán vědy" Doc. Mgr. František Koutný, CSc., pdf, str. 10

⁹ „In order to analyze AC circuits, it became necessary to represent multi-dimensional quantities. In order to accomplish this task, scalar numbers were abandoned and complex numbers were used to express the two dimensions of frequency and phase shift at one time.“ <http://www.regentsprep.org/Regents/math/algtrig/ATO6/electricalresouce.htm>

¹⁰ Přednáška "Carl Friedrich Gauss, titán vědy" Doc. Mgr. František Koutný, CSc., pdf, str. 30
<http://en.wikipedia.org/wiki/M-theory>
<http://en.wikipedia.org/wiki/Quaternion>

S jednosměrným plynutím času a zvětšováním osobního prostoru narůstá imaginární složka. V momentě početí je prostor singularitou, to je moment, kdy se láme čas, kdy jsme jediné reálné, ještě pár týdnů poté vědomě nevnímáme, ale i v prenatalním stádiu již existujeme a plníme se zkušeností. Studie dokazují, že plod díky plně vyvinutému sluchovému ústrojí, přibližně okolo šestého až sedmého měsíce těhotenství, rozeznává zvuky vnitřního i vnějšího světa. (Lecanuet, 1996)¹¹ A od osmého měsíce těhotenství je dítě dokonce schopno si pamatovat určité hudební podněty a reagovat na ně pohybem. (Hepper, 1991). V psychiatrii a v disciplínách lékařských věd se za posledních patnáct let objevily studie rozebírající vliv deprese a stresu na psychiku a fyziologii dítěte. V červnu loňského roku byla publikována vědecká studie o změně genetického materiálu nenarozených krys, jejichž „matky“ byly pravidelně uváděny do stresové situace. Bohužel tyto výzkumy neustále považují zvířata za pokusná a ve jménu vědy je neváhají zabít.¹² Důkazy, potřebujeme důkazy. A důkazy nás stojí příliš mnoho utrpení.

Během jedné seance holotropního dýchání jsem se navrátila do prenatalního stádia a tehdy si znovu prožila hluboce zakořeněný pocit nechtěnosti a odmítnutí. Později jsem pátrala po příčině toho prožitku. Byl to odraz emocí, které musela cítit moje matka, a tím je zakódovat i do mé psychiky, když ji její vlastní manžel obvinil z nevěry? Tvrdil, že nejsem jeho, pod vlivem důkazu jeho lékaře, který mu po prozkoumání prostaty tvrdil, že už další děti mít nemůže. Tuhle skutečnost mi matka řekla posléze, když jsem se vyptávala na moje početí. Samozřejmě popírá, že bych byla nechtěné dítě, nicméně logicky z této situace odvozují to, že pokud by mi stejnou věc řekl můj manžel, zranilo by mě to emocionálně, byť jen v jediném momentě, a následně bych se tím ve své psychice rozhodně zabírala. Tělo by v reakci na mé mentální pochody produkovalo hormony, které by ovlivnily i vývoj plodu a jeho funkce. Celý svůj dosavadní život řeším problémy týkající se chtění a odmítnutí mé osoby. Je tohle „důkaz“, který mi pomůže osvětlit mé vlastní psychické problémy?

Prostupováním a zabíráním prostoru v čase se nám zbytnuje imaginace. Tuto imaginaci nazýváme život. Podaří-li se nám zničit náš prostor existence, čas přestane

¹¹ Franěk, Marek: Hudební psychologie, str. 127

¹² Peña, Monk, Champagne, Epigenetic Effects of Prenatal Stress on 11 β -Hydroxysteroid Dehydrogenase-2 in the Placenta and Fetal Brain <http://www.plosone.org/article/info:doi/10.1371/journal.pone.0039791>

existovat, protože je nadbytečný, a naše duše se stává ryze imaginární. Můžeme zvolit drogy nebo smrt. Pro nezbytnost existence musíme uvažovat o čase a prostoru jako od sebe neoddělitelných veličinách, pojmech. Jejich vzájemným propojením emanuje akce, performance života samotného. Kdykoliv existuje čas a k němu příslušící prostor, tehdy svévolně vzniká energie akce. Plynutí času slyšíme coby tikot srdce a prostor je sen, jenž se promítá na sítnici oka. Energii je skryta v lásce, touze či nenávisti spalující nás zevnitř.

We are chemical performers in electromagnetic love.

Proč jsou naše orgány vnímání v páru? Proč máme smyslové orgány ve dvojím totožném provedení? Proč jsou rozmístěné zrcadlově od vertikální osy našeho středu? Omezuje nás to natolik, že můžeme žít pouze v několika dimenzích a jen jim dokážeme rozumět? Proč máme jedno srdce, ale rodíme se v dualitě pohlaví? Je šestým smyslem elektrická aktivita našich hemisfér mozku, nebo je to magnetické pole srdce? Jsou čakry termodynamikou vnitřního těla vzhledem k vnějšímu světu? Je fluktuace dualit jediným možným způsobem, jak nechat jednotu plynout? Proč není možné zkonstruovat perpetuum mobile? Kdo respektuje zákony?

Jsem dospívající paní, která si myslí, že toho ví o životě už tak akorát dost. Jsem malé dítě radující se, že se konečně science fiction stává realitou. Jsem obyčejný člověk, který chvílemi blázní. Jsem neprobuzený spirit, nepochopený na jeho osamělé cestě. Shrnula jsem se a novou *label* pojmenovala „Schizo“, zakládajícími členy jsou Akkamiau, Kolon, Ěčko a Spirit Antipode. Naši kreací je imaginárně zfilmovaný dokument bytí a k němu náležící emocionální soundtrack. „*Taste the spacetime.*“¹³ Pravda je neustále přítomná, to jen my ji odhalujeme postupně. Příčina není lineární předchůdce následku. Nerozlišujeme zde provinění a trest, prohazují si role a zahrávají si na poli interpretace. Tím, že odhalujeme důsledky, dokazujeme jen to, co bylo celou tu dobu zjevné.¹⁴

¹³ Ochutnej časoprostor.

¹⁴ Weber, Samuel: Meaning, Memory, Montage. Nepublikovaná lekce o díle Davida Lyche. Lynch Conference 2012 Berlin

3. - art - magic - science -

Art – kreativní uchopení skutečnosti

Magic – nacházení skulin k překonání reality

Science – dohledáváním vysvětlení tvorba teorií

Hmotný svět má pro nás tři jasné dimenze: bod, plochu a prostor, čtvrtou dimenzí je přirozeně vnímaná lineární osa časová. Další dimenze jsou pro nás teoreticky představitelné, zatím však nedosažitelné, neviditelné. Co do velikostí se díky poznání vědy pohybujeme v nanorozměrech částic atomového jádra, v astronomii pak v makrovzdálenostech miliard světelných let. Dosažení dalších dimenzí, zejména mentální a spirituální cestou, je i v současnosti vědeckými kruhy zlehčováno nebo tabuizováno. K magickým lektvarům se vždy přistupovalo s nedůvěrou a mělo to své opodstatnění. Lidská mysl je slabá, vstoupení do vyšších dimenzí nepožaduje intelektuální zdatnost, ale především vnitřní morální čistotu a zodpovědnost. Změna vědomí pro nepřipraveného člověka může být fatální, psychicky destruktivní.

V roce 2012 se vědecky potvrdila existence takzvané, lapidárně pojmenované, božské částice. Bůh s tím, pro vědce, nemá co dočinění, ale tato metafora je dostatečně výmluvná, aby ukázala, o jak důležité potvrzení teoretické předpovědi, již z 60. let, šlo. Částice Higgs boson funguje jako nosič hmoty v Higgsově poli, všemocném poli okupující celý vesmír, rozděluje ji ostatním částicím a tím je tvoří, jako jediný neprojevuje dualitu spinu. Hmotu máme vyřešenou? „*But the universe doesn't only contain matter; it also contains forces that act upon that matter.*“¹⁵ Reagující na časové ose, ovlivněné faktorem rychlosti. *Hyperspeed*.

Mým úkolem je předat příběh audiovizuální performance prožité vlastní zkušeností. Zbarvený emocemi a obohacený poznáním. Informace předaná ve všech škálách možností. Ideální by bylo si tento text číst venku, pod oblaky, nebo v klidu svého pokoje, pustit si k němu oblíbenou hudbu, nebo jen vnímat zvuky okolí jako hudební doprovod. Rozostřit mysl, otevřít srdce a naladit si duši.

¹⁵ Ale vesmír neobsahuje pouze hmotu, obsahuje také síly, které na tuto hmotu působí. <http://science.howstuffworks.com/higgs-boson.htm>, str. 1

Spirit Antipode přítomen. S MeMe v klíně, chopí se pera líně, přemýšleje v hyperlincích, spočívaje v snových sekvencích. Všechna slova už byla vyřčena a přesto se jejich kombinací stále tvoří nové významy. Zakládám si na originalitě, autenticitě, někdy čirou náhodou z důvodu nezájmu o ostatní, někdy z prosté ignorance. Původní motivací je však touha po pravdivosti prožitku, přímé zkušenosti, vytvoření emocionální paměti těla. A skrze tělo nasáklé zkušenostmi nechat dozrát svou mysl po vlastním, byť kostrbatém, způsobu. Procházejíc vším tím, čím si člověk může projít, nevyhýbajíc se extatickým radostem a neočekávané slasti, ale ani logicky následujícímu utrpení, narušení struktury pevně budované předchozím snažením. Chci prožít a pochopit všechno. Všechno, dobro i zlo.¹⁶

Chci prožít a pochopit tento svět, univerzum a člověka v něm. Extrémní situace a zážitky s sebou přinášejí nejvyhrocenější stavy těla i mysli. Mysl a její vůdce Spirit, reprezentant duchovní dimenze našeho žití, má schopnost prostoupit skrze hmatatelnou realitu do sfér energií a ztvárnit ideály, předobrazy reality. Dotýkám se filozofie, ale nenechám se jí definovat. Psychologický rozbor osobnosti také nevysvětlí, kdo jsem. Nebudu se nadále popisovat jako extrémní, sadomasochistická, labilní, paranoidní, schizofrenní. Tyto kategorie po dosažení úrovně rozkrytí komplexního stavu přestávají plnit svou funkci a naopak sjednocující pohled znemožňují. Myšlení uvízne v křeči, stejně jako se to stalo, když jsem omezila fenomén audiovizuální performance na obrazově-zvukové dění na jevišti, v úzce vymezeném geografickém prostoru a na časové ose pár desítek let. Z této omezenosti nebylo východiska. Jen popisování jednotlivostí, třídění, rozlišování, zařazování. V bludném kruhu s minulostí, neustále opakuji stejné *patterns* a chyby v nich.

Prolomila jsem bariéry a jdu si za svým cílem, který má určitou pravděpodobnost. Snažím se být prosta nepatřičných výčitek a žít v harmonii a štěstí. Já, dozrávající Ěčko, spolu s Akkamiau, Kolonem, Spiritem Antipode, MeMe, PeePee a Jumperem. Dospívající Já a tři mé lidské aspekty a tři mé stíny, zakleté do kočičích duší. Žijeme na hranici, není to ani den ani noc, ani realita, ani snění. Vibrujeme ve frekvencích intuice, svázány chemickými vazbami. Jsme tendence, možnost a

¹⁶ Merismus, básnická figura, která popisuje větší celek pomocí jeho dvou nebo více obvykle protikladných částí. Fráze „dobro a zlo“ tedy pak jednoduše znamená „všechno“, je ekvivalentní egyptskému výrazu „evil-good“, které běžně označuje „everything“. Ve smyslu symboliky stromu poznání dobra a zla, „but you must not eat from the tree of the knowledge of good and evil, for when you eat from it you will certainly die.“ <http://www.esotericonline.net/profiles/blogs/the-tree-of-everything-pandora-s-fruit>

synchronicita. Uvnitř nacházím ještě zbytky touhy a vůle v plynutí života sledovat „tenkou červenou nit“, ta se však proplétá labyrintem a křížuje se s drahami ostatních bloudících, naše linie se proplétají v síť vztahů a zkušeností mapujících povrch naší planety. Tak jako byla vytvořena matrix ulic, měst, dálnic, stejně tak se tvoří mraveniště lidských duší, energetická síť myšlenek fluktuujících nad hmotou. Tato neviditelná nehmatatelná dimenze nás nyní ovlivňuje nejsilněji. Naše uvědomění si vědomí. Prvotní kód je jen neustálým opakováním se, samoorganizací, otiskem mikrosvěta do makrosvěta. Všude nacházíme metafory, nápodoby, souvislosti mezi vzorci, spirálu kroužící kolem středu existence. Je tento bod průchod?¹⁷ Co se odehrává před a za tímto bodem zapomínáme stejně přirozeně, jako když měníme fáze vědomí podle různých délek frekvencí mozkových vln. Když se kmitočet zrychlí, opouštíme snové vědomí a probouzíme se do jiné reality pozemské, přítomnostní. Spíme pořád jako Hérakleitovi spáči? Jak se přesunujeme do frekvenční hladiny intuice, telepatie nebo katastrofického scénáře epilepsie? Přejít samostatný si však nevybavujeme. Proč si nevzpomínáme na tento „průchod“? *The doors of the perception*¹⁸ jsou ve světě spících neviditelné.

Zbystřená mem-brána intuice způsobuje přímé vnímání energetického pole v prostoru, člověk pociťuje gravitační pole ostatních. Jakmile se jednou naladí na vnímání společné interakce, může takto fyzicky pociťovat štěstí a radost jiných, ale i jejich zranitelnost nebo pochybnosti. Nemůže už činit zlo, to zlo, které se v tomto stádiu ještě dá odlišit od dobra, protože záměrné zlo přímo ovlivňuje i jeho samotného. Zlo je zatuhlá energie, negativní, obracející se proti lineárnímu toku času, zpomalená hmota v čase. Zlo pomíjí v okamžiku, kdy se uvolní ze sevření a začne se pohybovat, měnit. Ve změně je obsaženo východisko, žádné zlo nemůže trvat věčně, postupně se vyčerpává a samo sebe spaluje. Zlo, vzniklé ze špatných manipulativních

¹⁷ Kapitola 22. Nekonečná extradimenze. Athéna se náhle probudila. Ten sen, co se zdál znovu a znovu, ji i tentokrát vzal dolů králiči norou. Tentokrát ale požádala Králika, aby ji vzal rovnou zpátky do pokřiveného pětirozměrného světa. Čekala tu na ni kočka Šklíba a Athéna se těšila, že ji vezme na exkurzi na Slabobránu. Byla si tím téměř jistá, pod dojmem svého nově nabytého poznání, jak to je se slábnoucí gravitací na vzdálenějších bránách. „V tomto konkrétním vesmíru nic jako Slabobrána neexistuje,“ ušklíbla se Šklíba, „žádné takové místo není. Jsi na bráně. Na té jedné jediné - žádná další brána neexistuje.“ „Čím dál tím zajímavější,“ pomyslela si Athéna. „Můžu se sama přesvědčit, že tady žádná jiná brána není?“ zeptala se tím nejsladším hláskem, jakým dovedla. Kočka Šklíba ji před takovým průzkumem velmi důrazně varovala: „Čtyřrozměrná gravitace na bráně není vůbec záruka čtyřrozměrné gravitace v bulku. Jednou jsem tam málem přišla o všechno.“ Přes svou dobrodružnou povahu byla Athéna opatrně děvče a kočiči varování si vzala k srdci. Často si na ně ale vzpomněla a pak se podívovala, co měla vlastně tehdy Šklíba na mysli. Co leží za bránou? A mohla by se to vůbec někdy dozvědět?

Randall, Lisa: Tajemství skrytých dimenzí vesmíru: pokřivené průchody, str. 385

¹⁸ Brány vnímání. (Thalamus, hrbol mezimozkový, součást zadní části mezimozku, se považuje za takovou bránu vnímání.) V knize Brány vnímání Aldous Huxley spekuluje, že schizofrenik není jenom zatvrzelá a s bohem nesmířená duše, ale navíc i duše zoufale nemocná. Jeho nemoc spočívá v neschopnosti přijmout útočiště ve vnitřní a vnější realitě (čehož je normální člověk obvykle schopen), ve světě zdravého rozumu - lidském světě užitečných pojmů, sdílených symbolů a sociálně přijatelných konvencí. Huxley, Aldous: *The Doors of Perception*, Chatto and Windus. 1954, p. 41-46

deformativních kombinací, se může samo pročistit. Zlo je ve své podstatě nevyhnutelné, pohlížíme-li na ně lidským prizmatem. Má stejnou hodnotu jako dobro, jen na opačné straně osy procházející pomyslným středem. Tato středová souměrnost je nezbytná pro život samotný, je to komplexní dimenze umožňující pohyb v prostoru a čase. Kombinatorika dobra a zla je perpetuum mobile pro existenci života. Kdybychom chtěli opustit toto prokletí, museli bychom opustit hmotný prostor, opustit i mentální rovinu zdánlivě emanující z biologické hmoty, opustit námi vnímaný svět ale i samotný kosmos, jelikož každá částice má svou antičástici, a i na zánik hvězd, exploze supernov můžeme pohlížet jako na neustále se měnící skutečnost, která něčemu prospívá a ve stejný okamžik škodí, z dlouhodobého pohledu vše nabývá smyslu, avšak ještě v širším kontextu zjistíme, že vůbec žádný smysl neospravedlňuje toto střídání. Je to změna sama, která vyváženými polaritami nabývá neutrálnosti. Síla je jedním z principů existence. Náš mozek fungující na chemicko-elektrické¹⁹ bázi nás provází životem, naše vědomí obydluje biologický stroj naprogramovaný podle kódu DNA, evolucí se dopracováváme poznání sebe samých, prostoru a času, které zabydlujeme. Máme však stanoven limit a tím je rychlost světla. Překročením toho limitu bychom překonali čas i prostor a vstoupili do jiných dimenzí. Rychlost světla je hranicí, která formuje náš poznatý vesmír. Dosažením *hyperspeed* bychom mohli pohlédnout za horizont událostí, zastavit čas a zhroutit prostor do singularity. Vědci zabývající se fenomény science fiction se pohybují na hranici šílenosti a geniality. Nejsem vědec, ale šílenství dobře znám. Po genialitě mohu jen toužit, stačila by mi ta moje malá, osobní, osvobozující mne jako jednotlivce z neustálého tápání a hledání východisek ze situací, do kterých se dostávám. Rozložila jsem se na mikročástičky, přestala jsem fungovat jako celek. Mé nitro shnilo, rozpadlo se, uschlo a shořelo na popel. Z popela pak povstalo celé spektrum možností sebe samotné, paprsek světla obsahující všechny barvy duhy. Akord ze složených tónů. Pokouším se o harmonii. Metodou pokusu a omylu se vytváří disharmonické napětí, které se snažím přijímat jako komplexní zkušenost, ne ho odstraňovat jako nežádoucí efekt vyžadující nápravu.

Tyto proměny se odrážejí v komponování hudby. Rytmické kolize a zdánlivá nesourodost motivů, vrstvení melodií hlasu, sklouzávání o čtvrttóny, hluché akcenty a

¹⁹ Magnetické pole mozku je zatím vědeckým paradigmatem nepotvrzeno, nicméně existují teorie o elektromagnetickém poli vědomí. http://en.wikipedia.org/wiki/Electromagnetic_theories_of_consciousness

chaos. Zajímavá pro mě je zdánlivá nepředvídatelnost, která nás nutí být neustále v pohybu, neulpívající, tekuté a svižné. Repetitivní tanec života na nepevném podkladu, podivný atraktor, který samoreguluje pohyby těla a impulsy, které pokoušejí prostorovou vyrovnanost. Audiovizuální performance je pro mě návod, jak sloučit čas a prostor do kreace zvané život. Audiovizuální performance je cestou přijetí sebe samotné a pochopení mého vztahu k vnějšímu světu. Je to klíč otvírající jedince totálnímu prožitku, je sjednocením všech smyslových počitků, intelektuální hrou možností, otvírá duši pro vnímání transcendentálního smyslu,²⁰ toho, že smyslem je samotná sebeorganizace každého individua. *Total artwork*. Poznáním pravdy o sobě samém může člověk dosáhnout jediného opravdového cíle, za který může ručit. Sloučením audia a vizuálu vzniká jednota jejich vzájemného procesu.

3.1 AKCE

Akce. Performance. Je výkon. Proces hry. Hra s pravidly. Život je hra. Pravidla jsou poměrně jasně stanovená, ale mění se a aktualizují v čase. Vyvíjejí se a cyklují. Matriarchát, patriarchát, nástup androgynního dítěte. Člověk, robot, biorobot. Zdá se, že tyto epochy procházejí změnou pomalu, ale z pohledu historie planety Země je to sotva pár minut na časové ose prostupující vesmírem od jeho zrození.²¹ Je přílišné bagatelizování, sprostá redukce, nepodstatná z naší žabí perspektivy. Ale bez tohoto širšího rámce, jakéhosi širšího obrazu kolektivního směřování, nám naše cíle zůstávají jako malé hrady z písku bortící se při změně počasí. Naše malé pískoviště a v každém zrnku zří se celý svět.²² Gadamer uvádí, že lidstvo ani tak neznepokojuje otázka dějin. To co nás zajímá je, že v tomto pohybu osudu hledáme smysl svého bytí. „Moc času, jenž nás unáší, v nás probouzí vědomí vlastní moci nad časem, jejímž prostřednictvím utváříme svůj osud. V konečnosti samé se dotazujeme

²⁰ Kantova transcendentální filozofie (z lat. *transcendentalis*, od *transcendere*, překračovat, přesahovat). Na rozdíl od starších filozofií, které se zabývaly obsahy našeho vědění a poznávání (včetně obsahů transcendentních), transcendentální filozofie se zabývá obecnými podmínkami každého poznání. Věci samy jsou nám totiž podle Kanta přístupné jen tak, jak se jeví, ve svých jevech čili fenoménech, na nichž se podstatně podílejí i možnosti a meze našich poznávacích schopností. Tak člověk nemůže věc vidět či slyšet jinak než v prostoru a v čase, a dokonce ani rozumové poznání se bez času neobejde. Tak například zákon vyloučeného třetího říká, že nemůže platit A a non-A současně, kdežto v časové následnosti to vyloučit přirozeně nelze. Na tento náhled navázala Husserlova fenomenologie, která se chtěla původně zabývat právě přesnou analýzou těchto podmínek každého poznání; také Husserl tedy hovoří o „transcendentální fenomenologii“. Filozofie a antropologie 20. století tyto omezující podmínky poznání podstatně rozšířily: při srovnávacím studiu různých jazyků se ukázalo, že je to také jazyk, jeho struktury a vyjadřovací možnosti, které podstatně ovlivňují obsahy našeho poznání. Extrémní podobu tohoto názoru představuje jazykový relativismus amerických etnologů a lingvistů E. Sapira a B. L. Whorfa.

²¹ viz příloha č. 1 Časová osa Mikrokosmos – Markokosmos

²² Celý svět v zrnku písku zřít a nebe v polní květině, nekonečno do dlaně uchopit, věčnost žít v pouhé hodině. William Blake

nějakého smyslu.“²³ Co se stane, když mezi černé mravence spadne jeden rudý? Stane se obětí, vyvrhelem nebo mesiášem? Nebo vyvrhelem, obětí a mesiášem? Anebo mesiášem, vyvrhelem a obětí? Je to jeden příběh nahlížený z různých stran. A co se stane, když mezi červené mravence spadne naopak jeden černý? Sledovat momenty hry, kdy neplatí známá pravidla časoprostoru.²⁴ Nahodilé události potvrzují, že Bůh v kostky hraje. Pravděpodobnost a nejistota na nejzákladnější úrovni hmoty ovlivňuje celý kosmos. Einstein nepopíral správnost kvantové mechaniky, chtěl však vidět vyšší princip za touto hrou. Chtěl víru, že Bůh ví, co dělá. Jenže Bůh hraje fair-play, fifty-fifty. Bůh je všechno, je i největší švindlíř v dějinách universa. Kdyby nebyl, plácali bychom křídly v nebi do rytmu harmonických sfér. Jenže Bůh nás podvedl, nastražil strom s jablky poznání, nabídl nám i pokušení, které sice zakázal, ale nebyl by to Bůh, kdyby nepředpokládal, jak to s námi dopadne. Nechal nás rýt v hlíně, topit se v močálech pochybností, propichovat si těla mečem a manipulovat sebou navzájem. Člověk je zrcadlem Boha, všehomíra.

Před pár lety jsme odstříhli ze své zóny planetu Pluto,²⁵ tu, která symbolicky zastupovala mystickou transformaci člověka. Pluto,²⁶ mé nejoblíbenější magické místo setkávání, kde stromy vzhlínají, stébla trávy pomalu se skládají, veverka ve větvích okusuje oříšek, ptáci, co si jen tak lítají.²⁷ I mystika se podřídila logickému třídění.

Jde o pravidla. Jejich dodržování utváří systém a systém dává smysl. Ale zbouráním jednoho systému jen počínáme utvářet systém nový, tyto změny v čase dávají smysl evoluci. „Život je jen náhoda. Jednou jsi dole jednou nahoře,“ popisuje komplexní funkci vlny. Změna v pravidlech hry je nezbytně nutná, předem obsažená v systému samotném. Bez náhody by systém stagnoval, zacyklil se a zkolaboval... do změny. Cyklení je stejně nevyhnutelné jako ubíjející, každý z nás pocítujeme rutinu a ubíjející stereotyp. Ale oceníme jej, když už nevíme, čím je, kolikátého je a proč se vlastně pořád za něčím pachtíme. Deprese a nenaplnění. Poctivě hrajete hru a pomyslné vítězství neustále sklízají podvodníci a lháři. Buď se stanete jedním z nich a

²³ Gadamer, Hans Georg: Pravda a Metoda II, str. 32

²⁴ Principem kvantové mechaniky je, že ne všechny pozorovatelné klasické fyzické systémy mohou být zároveň definované s neomezenou přesností. Einstein Podolsky Rosen (EPR) Paradox vznášá otázku, zda kvantově-mechanický popis fyzické reality může být považován za kompletní. http://math.ucr.edu/home/baez/physics/Quantum/bells_inequality.html

²⁵ Dr. Neil deGrasse Tyson: Cosmic Quandaries, 16th minute <http://www.youtube.com/watch?v=CAD25s53wmE>

²⁶ Série Pluto https://www.facebook.com/akkamiauprivate/media_set?set=a.1740598867130.2087499.1003427593&type=3

²⁷ úryvek z textu písně Days off, Akkamiau. Frikarmx. 2010. <http://www.youtube.com/watch?v=vAMYROTpowg>

vaše ego začne vraždit nevinátka, v lepším případě uškrtí hloupého Honzu a nabídne se k prostituci na dvoře Kostěje nesmrtelného a pak máte šanci zazářit v panoptiku obludária lidské maniakální touhy po moci, slávě a odměně. Anebo zastavíte čas, prostor se rozplizne a překonáte rychlost světla, v hyperspeed prostoupíte sami sebou. Do budoucnosti i minulosti, mimo sen i realitu, v ten moment máte své vítězství, probudí se ve vás láska, orgasmus prostupující celou platonickou duší. A najednou z této nadsvětelné rychlosti vidíte všechno naprosto jasně a přímo. Zřítte čistou energii. Jedna hrací partie končí, přeskakujete do jiného levelu s jinou partou hráčů, do hry o jiných pravidlech, o jiné poháry vítězství. Už nejde o hrnec zlata, ale o živou a mrtvou vodu. Je tu vždy jen stejná nutnost prozkoumat systém a naučit se strategie, prožít situace, někdy se zresetovat, jindy chladnokrevně přeskočit úroveň. Někdy na něco prostě nemáme a největším nebezpečím je neuvědomělý loop. Smyčka, oprátka. Plyn, nebo taky skok, nebo prášky na spaní uprostřed jezera na nafukovacím lehátku. Je to hra, o štěstí, na náhodu. Měla jsem štěstí, že autu pořád fungoval motor, i poté, co po trojitém odpíchnutém Rittbergeru uprostřed zledovatělé dálnice nabouralo a byla náhoda, že po směru nic nejelo. Dívala jsem se prázdnotou smrti do očí. Každému je určeno, kdy bude poražen. Kdo má málo energie, odpadá brzy, čeká na něj říše démonů, temných jako tma sama, pro živé neviditelných. Ale mrtví je vidí, trhají jim na kusy jejich jemná těla, komplexnost se ztrácí, karma se cyklí, až jsme nakonec zase postaveni na start, znovu od píky.

Možná jsem úplně švihnutá, žiji si ve fantaskním světě koček kamarádů, čtyř mých osobností, démonů a konsekvencí. A já, přiznávám, už nevím kudy kam. Nevím, jak se vrátit do toho obyčejného světa, kde chodím po ulici a jen po ní jdu. Celý můj život mě provází souboj mystiky a racionality. Vidím sebe samu, jak lítám v povětrí na koštěti, a pak se dívám do zrcadla a říkám si, že ze mě nikdy nic nebude, protože jsem líný idiot. A pak zas přemýšlím, do jaké míry jsem idiot, že existují určitě větší. Jsem nula a nuly nejsou větší nebo menší. Vztah nul podává logické uklidnění. Tvrzení, které mě má učinit zoufalou. Chci u sebe posoudit kvalitu a kvantitu, ale scházejí mi finálně trvalá měřítka, motám se ve všeobecné teorii relativity, vše se pohybuje, já v sobě, já v prostoru, já mimo prostor, prostor uvnitř prostoru, mimo čas, já se namotávám do něj. Je to neustálý výkon, neustálá performance. Pak se na chvíli snažím, aby ze mě něco bylo, ale vše je zatíženo frustrací z předchozích neúspěchů a postrádám zas vnitřní lásku. Navštěvují mě mrtví

kamarádi a nejlepším přítelem mi byl náš pes Fedor, místo dětí jsem adoptovala koťata. Jsem odepsaná. Nerozumím si, nerozumím ani své duši. Odhalila jsem mnohé tváře performerky Lenky Kočišové, narozené Heleně a Pavlovi v Kyjově na konci června v sedmdesátém šestém roce. Byla to malá tanečnice a pianistka. Slečinka, co se pořád zamilovává. Pak z ní byl kluk, co chodil do posilovny. Pak zloděj. Věcí i lidí. Pak si pořídila foťák a začala se na věci dívat jinak. Rozhodla se, že bude tvořit a že bude umělkyně. Byla to nehodná dcera a hysterická milenka. Básnířka, učitelka, bojovnice, vražedkyně, manipulátorka, nevděčná svině, smutná opuštěná duše, taneční extáze, pozoruhodná tajemnost, nenaplněná touha, sebezničující volba, vědomí bez těla, tělo bez tuku, odraz v zrcadle, smrt zvěstováním, zrozený spirit z druhého konce a hlas hlubší o oktávu lásky.

Hrajeme jedno velké divadlo, z auditoria zní občas potlesk nebo taky booooo a mně pořád nedává smysl, jak to, že má hodnotící kritéria jsou úplně jiná než ta, které mají ostatní zúčastnění. Uzavírám se do bubliny fantazie, bez kontaktů se zbytkem lidského světa, a přece mě nakonec jen ti jiní mohou zpětně interpretovat, ovšem zase jen po svém, jen tím jejich způsobem. Komu má život dávat smysl? Je zde nějaký obecný smysl, pomineme-li ten repetiční, rozmnožovací biologický evoluční progres? Je evoluce smyslem sama o sobě? Je podstatou sama změna vědomí a vnitřní psýché, ten sladký pocit dobře zakončeného Aktu 1 na našem mikro jevišti, když se kulisy utopí ve tmě a hudba chóru doznívá ozvěnou? Řval na vás někdo během posledních dějství? Bolí vás srdce, protože vám ho při hře partner zlomil? Máte toho dost, jdete do zákulisí a chcete se vším seknout, protože vás už nebaví jen si přehrávat osudy a charakterů jiných, chcete být sám sebou, ale sám sebou nejde být, žádné sám neexistuje. Mám dost herectví, performování, akce a výkonu na jevišti. Ale kam se vrátit? Kde je pravý domov? A jak poznám, že jsem se tam už vrátila? ²⁸

Proč jsou performeré čarodějové života a smrti, míchající nápoje lásky, nenávisti, traumat a odpuštění? Je hra, divadelní akt, abstraktní kompozice světla a těla za doprovodu ticha nebo klapání a cukání rekvizit ta informace, která se nese světem pro život? Jsme každý sám sobě hráčem na vlastním poli? Kolik nás tu v jednom těle hraje tu stejnou hru? Umíme se domluvit? Poznáme se navzájem? Byl Jung nadaný

²⁸ Kevin Blechdom - You changed my life <http://www.youtube.com/watch?v=7VqtnVdJmgA>

schizofrenik? Dotkl se podstaty bytí? Viděl taky UFO?²⁹ Uměl vstupovat do extradimenzí?

Kroužím okolo akce - performance. Principem je *ENDURE!* Zatnout zuby a vydržet, pak uvolnit a ucítit klidný příliv, zas zatnout... Uvnitř se zrychlit v hyperspeed a dosáhnout frekvence jednoty a v ní zůstat. Mentální a mechanická koexistence, srdce a mozek, propojení malým a velkým okruhem, řečiště krve, synapse neutronů, mícha, vzruchy, impulsy. Přenos informací, dat, vědomostí, štěstí, bolesti a lásky. Láska opravdová, ne narcistický nebo sadomasochistický převlek lidské pozemské lásky hrající si s emocionální nestabilitou.³⁰

Ponoříme-li se dostatečně hluboko do detailů jakékoliv lidské činnosti, vědy, filozofie, náboženství, sociální interakce, můžeme proskočit do úplně jiného odvětví, ale skrze ten skok nastavujeme světlu poznání zrcadla, každý dílčí mikrosvět se odráží v jiném, nakonec vám bude svítit celá pavoučí síť všech možných principů s podobnou strukturou. Dívejte se na lidi kolem sebe jako do zrcadla. Nejsme totožní, ale podobáme se, v každém se můžete poznat, každý nese určitou charakteristiku nás samých. I ve zvířatech, ve věcech animujeme vše okolo sebe, jako miniaturní bohové vytváříme svět kolem nás k obrazu svému. Jestli vás zaráží časté užívání pojmu Bůh, nepoužívám jej v klasickém středoevropském křesťanském pojetí, ale z prostého důvodu: slovo „Bůh“ je pro mě definicí nejvyšší a zatím nepochopené instance, ekvivalentem pro tajemného stvořitele vesmíru. Bůh je rovnost mezi energií a hmotou umocněnou rychlostí přenosu informace. Bůh je performance projevující se v čase a prostoru. Kam tím mířím? Audiovizuální performance je v mém pojetí jediná životní šance, jak pochopit záměry Boha. Jestli ovšem nějaké má. Jestli ne, předstoupím před něj a podívám se mu do tváře jako do zrcadla a uvidím v něm celý vesmír. A nebo taky ne. Je to 50 na 50.

Nedávám nikomu návod, jak ze své klece ven, jak překonat sám sebe, jak se osvobodit. Neporadíš a nepomůžeš tomu, kdo sám nechce změnu. Připraveného

²⁹ Samozřejmě ve smyslu rétorické otázky, fenomén UFO byl pro Junga mytologický symbol projekce, která se nemůže vědomě projevit. 000321 Flying saucers: a modern myth of things seen in the skies. Preface to the first English Edition. Introductory. In: Jung, C., Collected Works of C. G. Jung, Vol. 10. 2nd ed., Princeton University Press, 1970. 609 p. (p. 307–313)

http://www.cgjungpage.org/index.php?option=com_content&task=view&id=854&Itemid=40#TableofContents

³⁰ Fromm, Erich: Art of loving. Harper & Row. 1956 ISBN 978-0-06-091594-0, str. 118

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Art_of_Loving

provázejí znamení, které ho vysílají na cestu. „All I did was give Bilbo a little nudge out of the door“, řekl Gandalf.³¹ A znamení pochopí jen ten, kdo ho uvidí a je schopen mu porozumět. Pro každého čas dozrává jindy.

3.3 Hyperspeed

Čas je propojen s prostorem a v momentě, kdy zaujímáme odlišné pozice v prostoru, nebudeme souhlasit na stejných časových hodnotách s druhým pozorovatelem. Informace, které vidíme, jsou přenášeny světlem, elektromagnetickým zářením, které má omezenou rychlost, která naší soustavě stanovuje konstantního jmenovatele. Speciální teorie relativity spojuje časoprostor skrze konstantu rychlosti šíření světla. Vědci i autoři science fiction se shodují, že pro překročení rychlosti světla pohybu hmoty by byla potřeba právě neobvyklá deformace prostoru, uskutečněná za pomoci energie mnohem větší než vše, čím doposud disponuje současná lidská civilizace. V sérii o Nadaci amerického spisovatele Isaaca Asimova k tomuto účelu slouží hyperrelé.³² Holtzmanův efekt je fiktivní vědecký fenomén popsáný Frankem Herbertem, v jeho univerzu Duny. Princip není detailně popsán, ale odpovídá zakřivení vesmíru na kvantové úrovni, dovolující navigátorům vesmírné Guildy provést jejich kosmickou loď tímto prostorem tak, aby nedošlo k tragédii. Jelikož tato komplexně absurdní matematická řešení průchodů prostorem mohla být propočítána pouze za použití super počítačů, které však byly v galaktickém impériu zakázány, přebrala tuto funkci právě Kosmická Gilda, fiktivní obchodní organizace. Její navigátoři, kteří po užití plynu z koncentrovaného koření melanž,³³ získávají schopnost navázat telepatické spojení a nahlédnout tak do blízké budoucnosti, mohli pak bezpečně řídit kosmické lodi zakřiveným prostorem v nadsvětelných rychlostech.

³¹ Grant, Patrick: Tolkien: Archetype and Word. 2013

The deepest archetype on the journey towards the Self is the figure Jung mentions above in relation to the hero, namely the Old Wise Man, a helpful figure who, "when the hero is in a hopeless and desperate situation . . . can extricate him." [38] He is the magician, the Guru, a personification of wisdom. He seems not to be bound with time, and is strongly endowed with numinous power, for instance, of magic. <http://www.cgjungpage.org/learn/articles/book-reviews/35-tolkien-archetype-and-word>

³² Hyperrelé je přístroj sloužící k funkčnímu sledování kosmických lodí hyperprostorem a k přenášení signálu a zpráv tímto prostředím. Tento přístroj pravděpodobně využívala již první Galaktická říše před érou Nadace, zdokonalení „hypertracer“ byl vyvinut ve výzkumném institutu Prvního Občana - Mezka, jenž kolem roku 300 éry Nadace založil impérium zvané Svaz světů.

³³ Melanž je fiktivní droga v románové sci-fi sérii Duna Franka Herberta. Melanž je látka, nacházející se výhradně v hluboké poušti planety Arrakis, která prodlužuje lidský život a poskytuje svému uživateli mimořádné psychické schopnosti. Díky svým vlastnostem a náročné těžbě jde o nejcennější látku v Impériu, „koření všeho koření“.

Alcubierrův motor, navržený teoretickým vědcem Miguelem Alcubierrem a založený na výpočtech Einsteinových rovnic pole v obecné teorii relativity,³⁴ by vesmírné lodi dovolil dosáhnout nadsvětlené rychlosti, pokud by bylo možno vytvořit energetické pole negativní hmoty. Loď by pak spíše než překonáním rychlosti také překonávala vzdálenosti za pomoci zmenšení prostoru před a za hmotným objektem. Částice tachyon, hypotetická dodnes neprokázaná částice pohybující se nadsvětelnou rychlostí, uvedena roku 1967 Geraldem Feinbergem, který studoval kvantové pole s imaginární hmotností. Tachyonické pole je kvantové pole s imaginární hmotností, které představuje nestabilitu. Feinberg věřil, že takové pole by dovolilo propagaci rychlejší než je rychlost šíření světla, brzy si však uvědomil, že tento model ve skutečnosti nedovoluje nadsvětelnou rychlost, namísto toho imaginární hmotnost způsobuje jeho nestabilitu vedoucí k takzvané tachyonické kondenzaci. Dnes užívaný termín „tachyonický“ odkazuje jednak na hypotetické částice pohybující se rychleji než světlo a takéž na pole s imaginární hmotností. Druhý z uvedených hraje důležitou roli v moderní fyzice a je často zmiňován v knihách popularizujících fyziku. Vzhledem k nestabilitě způsobené imaginární hmotností každá konfigurace jednoho nebo více tachyonických polí spontánně vede k úpadku. V některých případech tento úpadek končí jinou, stabilnější konfigurací bez tachyonů. Známý je příklad kondenzace Higgs bosonu ve standardním modelu částicové fyziky. V těchto teoriích se za žádných okolností případné excitace nešíří rychleji než světlo – přítomnost nebo nepřítomnost tachyonické hmoty nemá žádný vliv na maximální rychlost signálu.

V moderní fyzice jsou všechny elementární částice považovány za lokalizované excitace polí. Tachyony jsou neobvyklé, jelikož nestabilita brání lokalizované excitace stávajících. Každá lokalizovaná perturbace, bez ohledu na to jak nepatrná, započiná exponenciální kaskádový růst, jenž silně ovlivňuje fyziku kdekoli uvnitř budoucího světelného kuželu perturbace. Jelikož mocnina hmoty tachyonů je negativní, má formálně imaginární hmotnost. Tohle je speciální případ obecného pravidla, kde formálně popsané nestabilní hmotné částice mají komplexní hmotnost,

³⁴ Červí díra je ve fyzice hypotetický objekt umožněný schopností časoprostoru utvořit „zkratku“ přes prostor a čas. Tento fenomén byl poprvé popsán roku 1935 společně vědci Albertem Einsteinem a Nathanem Rosenem jako tzv. „Einstein-Rosenův most“ (což je ale jen jeden z hypoteticky možných druhů červích děr).

s reálnou částí v obecném smyslu a s imaginární částí, která se rozpadá v přirozené jednotky.³⁵

Nicméně v kvantové teorii pole je stav samotné částice zhruba definován jako stav, který je v průběhu času konstantní, tj. Hamiltonská vlastní hodnota. Nestabilní částice je stav, který je jen přibližně konstantní v čase, existuje-li dostatečně dlouho, aby se dal změřit, může být formálně popsán jako mající komplexní hmotnost, s reálnou částí hmotnosti větší než jeho imaginární část. Pokud mají obě části stejnou velikost, je to interpretováno jako rezonance objevující se v procesu rozptylu spíše než stav částice, protože se nepovažuje existovat dostatečně dlouho, aby byla měřena nezávisle na procesu rozptylu. V případě, že je reálná část hmotnosti tachyonu nulová, nelze jí přiřadit žádný koncept částice.³⁶

Zajímá mne vše nevědomé, skryté pod realitou, kde spousta jevů je možných, ale spousta z nich navždy setrvá v oblasti fantazie.³⁷ Spirituální prožitky se zdají být umístěné mimo realitu, v průběhu výzkumu jsem narazil na spoustu skepticismu z oblasti racionální vědy, dokonce i na zesměšňování a nenávist. Na tyto negativní emoce se dívám jako na projevy slabosti. Je-li logická a racionální část vyspělá, vyrovnaná a jistá, pak nemá důvod k výpadům a osočování toho, co nebyla schopná logicky dokázat či pro co nemá dostatek protiargumentů. Nemá ani právo vykázat určité názory do kategorie pseudoscience, potažmo totálních nesmyslů a výplodů choré mysli. Na druhou stranu, spoustě lidí to opravdu nemyslí, nebo myslí způsobem naprosto povrchním, a jejich vůle uvěří laciným prvoplánovým teoriím. Lidé nejsou samostatní a nemůžeme je vinit, že mají dobrou víru a naletí intrikářům. Sám hledám, která strana je legitimní. Když jsem byl malý, chodil jsem po nocích plakat rodičům do ložnice, že nechci umřít. Že vím, že jednou zestárnu a přestanu existovat. Nedovedl jsem jako malý tuto neexistenci pochopit. Nesouhlasil jsem s ní. Moje přání se však v průběhu let převrátilo a po dlouhou dobu jsem si umřít přál, nešťastný a frustrovaný, v depresích, bez jistoty, zda vůbec umím milovat, co je to láska, co je to

³⁵ Because a tachyon's squared mass is negative, it formally has an imaginary mass. This is a special case of the general rule, where unstable massive particles are formally described as having a complex mass, with the real part being their mass in usual sense, and the imaginary part being the decay rate in natural units.

³⁶ Multi-Dimensional Science, or MDS represents a new revolutionary approach towards a more objective understanding of claimed psychic, and spiritual phenomena.

<http://www.youtube.com/watch?v=oEAtfxkClrM>

³⁷ Loll, Renate: Quantum Origins of Space and Time <http://www.youtube.com/watch?v=fv2gBjQ8xIo>

Lloyd, Seth: Quantum Life <http://www.youtube.com/watch?v=wcXSpXyZVuY>

důvěra, víra, pochopení, tolerance. Balancoval jsem se na hraně fikce. Zkusil jsem LSD, houby, marihuanu, hodně trávy. Nikdy jsem nepil. Alkohol ani stimulanty jako kokain, extáze mě nezajímaly. Na prvním Éčku jsem sice měl zážitek osvětlení, že všichni jsme jedno propojené vědomí, cítil jsem kolektivní lásku, viděl všechny lidi pohybující se jako jedno tělo, celistvý obří organismus. A byl jsem šťastný, ale to jsme uměli být i bez drog. Doteky hyperštěstí, úchvatné bizarní momenty a příběhy, které mi nikdo nevěřil, přestože se skutečně odehrály. Mé sny se splnily, a jakmile prošly bodem uskutečnění, zmizely, rozplynuly se. A v tomto vytrácení se má duše hroutila do temnoty. O co výš vystoupíš, o to hlubší je pád. Jako bych neexistoval, nevěděl jsem, kdo jsem a jak sám se sebou vyjít. Existoval jsem pouze v sociálních rolích. Někdo mě měl rád, někdo mě nesnášel, ale i tak to byl pro mě systém hry, jak manipulovat situace. Studoval jsem filozofii a umění, psychologii, uhranula mě filmová práce Davida Lynche, post rocková hudba, psychedelie. Moje kognitivní mapa se navždy změnila. A pak jsem otěhotněl. Moje tělo ani mysl nebyly připravené. Začal jsem mít noční můry o tom, že mi v břiše roste vetřelec. Nevnímal jsem sám sebe, bylo mi 22, dal jsem si trip na koncertu Sonic Youth, rozhodli jsme se pro potrat, s premisou, že životu nedáme zahynout. Rozhodl jsem se, že započneme transformaci, namísto dítěte vychovám prvně sebe samého. V té době Akkamiau (Latex) fotila, přihlásila se tedy na výtvarnou fakultu a pojmenovala své dítě Umění. A po celou dobu studia umění jsme řešili své komplexy. Byl to pro mě poznávací proces, jak se mi jevilo vnější okolí a jak korespondovalo s mým vnitřním prostorem. Tvorbu jsem bral smrtelně vážně. Byla to naše arteterapie. Pátral jsem po sobě, po svých otiscích v realitě. Bohužel jsem nikdy nedostal zpětnou vazbu, ne že by neexistovala, spíše jsem ji, přes všechno to sebezaujetí, nebyl schopen vnímat. Propadali jsme frustraci z nepochopení, váhali jsme, zdali jsme na správné cestě. Museli jsme se obhajovat před autoritami, které jsme neuznávali. S autoritou máme problémy. Chceme růst po svém. Kriticky se dívám na všechny kolem sebe a vidím-li kolem sebe selhání a slabost, mozek mi začne signalizovat toho druhého jako defektního a nedůvěryhodného. Toužím po perfekci. Dlouho jsme žili v zajetí této obsese, vymanit se z ní se zdá být nadlidský výkon. Chybami se učíme. Tím, že jsme nedokonalí. Přijmout se je těžké, například i teď, při psaní této práce. Nastavit správně minulost, přítomnost a budoucnost.

Po letech mě přestalo bavit podílet se na umělecké tvorbě v kontextu umělecké scény. Byla to hra na design, budování image, hra na sociální vztahy, a dál? Znovu jsem odjel ze země, abych vyléčil zduřelé, pošramocené Já. Musel jsem o samotě zjistit, jak se vztahuji sám k sobě, kdo jsem, kdo doopravdy jsem. Odjel jsem zdevastovaná z našeho rozpadajícího se partnerského vztahu ve stavu blízkému psychóze.³⁸

Komplexita ovlivňuje mou tvorbu, emoce a informace, které se ve mně mísí a procházejí transformací. Zůstal jsem sám, ale jsme mnozí. Moje pátrání po vnějším se obrátilo dovnitř. Rozštěpili jsme se na čtyři osoby. Nesoucí svá jména, mající jasné identity, vlastní záměr, čas konání, udržující mezi sebou vztahy. Jsme rodina, plus tři kočky. Hledáme smysl života, cestu srdce a rozumu, po které bychom spolu kráčeli bez ubližování sami sobě nebo ostatním. Chci najít ten nejsprávnější přístup k psaní o audiovizuální performanci, disciplíně umění, vědecké disertační práci. Šifra PhD. Nezajímá mě již popis, taxonomie, lineární osa událostí. Potřebuji vidět skrz. Potřebuji odhalit, co se za tím skrývá. Proč je audiovizuální performance tak celistvá záležitost. Proč mám tušení, že je to ta jediná cesta, jak uchopit život v jeho šíři. Nejde se už dělit na umělce, čaroděje a vědce, nastal čas sloučení, vzájemné pospolitosti a otevřenosti, s decentním odstupem, ne euforickým bláznivým padnutím si do náruče, kde každý z nás utěšuje vlastní samotou. Potřebujeme se doplnit a nad to nechat vzklíčit nové dítě. New Art. Nastal čas, aby se vnější audiovizuální vnímání dokonale spojilo a přineslo nové poznání. Přichází čas, kdy k sobě magie a věda a umění nacházejí cestu. I přes pochybovačné hlasy, které však plní funkci neustálé aktualizace a přezkoumávání předložených tezí, se naše spirála zmenšuje, přibližujeme se a brzy budeme schopni rozluštit principy spojující zdánlivě neslučitelné. Procesem spojujícím protipóly je umění. Umění jako zkoumavý a přitom stále hravý a otevřený přístup k objevování. Umění jako pátrání založené primárně na citění a intuici, avšak neoddělitelně propojené s informacemi a novými technologiemi. Umění je pionýr a progresivní detektor nově přichozích změn. Umění je inspirací. Umění je most mezi magií a vědou. Umění je otevřené oběma názorům, umění toleruje nesmysly, ale neodsuzuje ani striktní paradigma. Umění je vše

³⁸ stresem vyvolaná porucha jednoty člověka, jako globální reakce na tento tlak se dezorganizuje struktura osobnosti. Psychóza projevená zvýšenou paranoiou, afektivními náladami neustále se střídajících období mánie a deprese, zvýšenou žárlivostí, jako směsí erotiky a agrese, hysterické záchvaty, sebevražedné tendence, morbidní představy a psychopatologické jednání. Foucault, Michel: Psychologie a duševní nemoc, kapitoly Psychiatrie a organická medicína, Nemoc a vývoj.

obklopující, přes umění naše akce dosahují z hlubin nevědomí do závratných výšek geniálního prozření. Umělecká díla jsou nadčasová anebo hrají ve své době roli zásadně měnící funkce společnosti. Bez umění bychom zůstali rozštěpeni na blázny a moudré. V kreativní činnosti nápady obohacujeme o poznání a objevům dodáváme smysl předkládáním širšího kontextu. Jen opatrnosti je potřeba, v područí moci se snadno skvělá myšlenka může stát nástrojem destrukce. Umění se nás nemá snažit ošálit iluzí, umění varuje, přebíhá na druhou stranu a volá: zastav se a rozhlédni se, krásné lesklé odrazy, kterými nás živí konzumní společnost, jsou pravdivé, mají nasycit naši touhu po smyslu života. Podívej se za sebe. Uvědom si tento okamžik, teď a tady, nacházíš se mimo prostor a čas, jak ho znáš, jsi v nové realitě, vlastní svou přirozeností. Nalézáš sebe a všechny v tobě, protože jedno jsme. Poslouchej teď, vnímej tady. Zdroj je s tebou neustále, ty sám jsi zdroj lásky a poznání. Vstup do světa své vlastní audiovizuální performance a transformuj sám sebe podle principů do jedinečného díla. Spoj své city a touhy s možnostmi reality a své intelligence, nech se vést vlastním úsudkem o tvém místě ve společnosti. Dívej se na sebe s pochopením a přijmi se takový, jaký jsi, protože dobro a zlo jsou relativní kategorie bez hranic a soudit sebe můžeš jen zevnitř. Sám před sebou měj čistý štít. Sám sobě si nebudeš lhát o tom, kdo jsi, a tak dosáhneš klidu a jednoty. Když odhalíš i tu největší pravdu, že nevíš, kdo jsi, a ani se nepochopíš ve vší své důmyslnosti a složitosti. Ale pokus a vůle je to, co se počítá, chtění a nezdolnost.

4. Prameny a literatura

ASIMOV, Isaak. Druhá Nadace. Mladá fronta 2005 ISBN 80-204-1328-6

BERGHAUS, Gunter. Avant-garde Performance: Live Events and Electronic Technologies. Palgrave Macmillan 2005 ISBN-10: 1403946450

BOURRIAUD, Nicolas. Postprodukce. Tranzit Praha 2004 ISBN: 80-903452-0-4

BUDIL, Ivo T. Mýtus, jazyk a kulturní antropologie. Nakladatelství TRITON 2003 ISBN 80-7254-321-0

DANIELS, Dieter. NAUMANN, Sarah. (Editoři) Audiovisuology Compendium: An Interdisciplinary Survey of Audiovisual Culture See This Sound. Walther König, Köln 2010 ISBN-10: 3865606865

DANIELS, Dieter. NAUMANN, Sarah. (Editoři) See this Sound: Audiovisuology 2. Walther König, Köln 2011 ISBN-10: 3865606873

DELEUZE, G. Film 2. Obraz-čas. Praha: Národní filmový archiv, 2006 ISBN 80- 7004-127-7

DICK, Philip K. Valis. Argo 2006 ISBN 80-7203-731-5

DIXON, Steve. Digital Performance: A History of New Media in Theatre, Dance, Performance Art and Installation. The MIT Press 2007 ISBN-10: 0262042355

DOUBRAVOVÁ, Jarmila. Hudba a výtvarné umění. Vyd. 1. Praha: Academia 1982

ELIADE, Mircea. Mýtus o věčném návratu. Oikúmené 1993 ISBN 80-85241-51-X

FAULKNER, Michael. (editor) Audio-Visual Art and VJ Culture by D-Fuse (obsahuje DVD) Laurence King Publishers 2006 ISBN-10: 1856694909

FLUSSER, Vilém. Moc obrazu: Výběr filosofických textů z 80. a 90. let. Praha: Výtvarné umění 1996.

FOULCAULT, Michel. Psychologie a duševní nemoc, Foucault, Michel: Psychologie a duševní nemoc. Dauphin 1997 ISBN: 80-86019-30-6.

FRANĚK, Marek. Hudební psychologie. Karolinum 2007 ISBN 978-80-246-0965-2

FROMM, Erich. Art of loving. Harper & Row. 1956 ISBN 978-0-06-091594-0

GADAMER, Hans-Georg. Pravda a metoda II. Triáda 2012 ISBN 978-80-87256-44-2

GOLDBERG, RoseLee. Performance Art. Thames & Hudson 2006 ISBN 0-500-20339-3

GUREVIČ, Aron J. Kategorie středověké kultury. Mladá fronta 1978

HARRIS, William. Heraclitus: The Complete Fragments: Translation and Commentary and The Greek Text. Humanities and the Liberal Arts: Greek Language and Literature: Text and Commentary. Middlebury College 1994

HARRISON, John. Synaesthesia: The Strangest Thing. OUP Oxford 2001 ISBN-10: 0192632450

HERBERT, Frank. Děti Duny. Baronet 2001 ISBN 80-7214-388-3

HOLMES, Thom. Electronic and experimental music. Routledge 2008 ISBN 0-203-92959-4

HROCH, Jaroslav. Filosofická, strukturální a hlubinná hermeneutika. Nakladatel Marek Konečný 2009 ISBN 978-80-903860-3-7

HROCH, Jaroslav. Praxe a tradice. Kritika filozofické hermeneutiky H.-G. Gadamera. Academia 1989 ISBN:80-200-0126-3

JAEGER, Timothy. VJ: live cinema unraveled. Center for Research in Computing and the Arts, University of California, San Diego 2006

JUNG, Carl Gustav. Flying Saucers: A Modern Myth of Things Seen in the Skies. Princeton University Press 1979 ISBN-10: 0691018227

KAYE, Nick. Multi-media: Video - Installation - Performance. Routledge 2006 ISBN-10: 0415283817

KOLEKTIV autorů: Orbis Fictus. Oswald 1996 ISBN 80-85433-26-5

LEHMANN, Hans-Thies. Postdramatic Theatre. Routledge 2006 ISBN-10: 0415268133

LISTER, Martin. New Media: A Critical Introduction. Taylor and Francis Books 2004

LORENZ, Konrád. Takzvané zlo. Academia 2003 ISBN 80-200-1098-X

MANOVICH, Lev. The language of new media. Cambridge: The MIT Press 2001 ISBN 0-262-13374-1

McLUHAN, Marshall. Člověk, média a elektronická kultura. Jota Brno 2000 ISBN 8072171283

MCLUHAN, Marshall. Jak rozumět médiím. Odeon 1991 ISBN 80-207-0296-2

MATTIS, Olivia. Visual Music: Synaesthesia in Art and Music Since 1900. Thames & Hudson Ltd 2005 ISBN-10: 0500512175

MEYRING, Gustav. Nevědět nic, moci vše. Trigon 2003 ISBN 80-86159-44-2

MURPHY, Robert. F. Úvod do kulturní a sociální antropologie. SLON 2001 ISBN 80-86429-25-3.

NIETZSCHE, Friedrich. Zrození tragédie z ducha hudby. Gryf 1993

NIETZSCHE, Friedrich. Radostná věda. Votobia 1996 ISBN 80-7198-080-3

NIETZSCHE, Friedrich. Tak pravil Zarathustra: kniha pro všechny a pro nikoho. XYZ 2009 ISBN 978-80-7388-147-4

NEIMAN, Susan. Moral clarity: A Guide for Grown-Up Idealists. Harcourt Trade Publishers 2008 ISBN 13: 9780151011971

OCHRANA, František. Metodologie vědy. Karolinum 2009 ISBN 978-80-246-1609-4

PROKOP, Dieter: Boj o média. Karolinum 2005 ISBN 80-246-0618-6

RANDALLOVÁ, Lisa. Pokřivené průchody. Paseka 2011 ISBN 978-80-7432-113-9

TURNER, Victor: The anthropology of performance. Paj Pubn 1988 ISBN 10: 1555540015

WARHOL, Andy. The philosophy of Andy Warhol : (From A to B and Bac Again) Harwest book 1997

WEBER, Samuel: Meaning, Memory, Montage. Nepublikovaná lekce o díle Davida Lyche. Lynch Conference 2012 Berlin

ZINKER, Joseph: Tvůrčí proces v Gestalt terapii. Era 2004 ISBN 80-86517-93-4

REISS, Steve, FEINEMAN, Neil: Thirty Frames Per Second: The Visionary Art of the Music Video. Published by Harry N. Abrams 2000 ISBN 10: 0810943573

bakalářské a diplomové práce studentů:

ČERVINKA, Pavel: Vznik a vývoj českého videoartu. Bakalářská práce. Katedra mediálních studií a žurnalistiky, FSS MU Brno 2008

HEJTMÁNKOVÁ, Bohdana. Nová média a výtvarné umění: (se zaměřením na umění videa). Diplomová práce. Katedra teorie kultury , FF UK Praha 1998

HRŮZA, Tomáš. Aplikace intermediality v interaktivním umění. Diplomová práce. FaVU VUT Brno 2004

ONDROUŠEK, Václav. Některé z receptů vizuální kuchyně. Diplomová práce. FaVU VUT Brno 2005

ŽALUDOVÁ, Klára. Vztah k času - strategie užívání času u autorů soudobého českého videoartu. Bakalářská práce. Teologická fakulta UK Praha 2008

TICHÝ, Jiří: Princip interaktivity v české audiovizuální instalaci po roce 2000. Bakalářská práce. Ústav hudební vědy, FF MU Brno 2012

PANKUCH, Peter. Vplyv digitálnych médií na spracovanie obrazu v súčasnej kultúre. Diplomová práce. Katedra estetiky FF UK Bratislava 2008

webové odkazy:

detailně uvedeny v poznámkách v textu, všechny ověřeny naposled 26. 2. nebo 1. 3. 2014.

5. Životopis zaměřený na odbornou činnost, aktivity, publikace

Mgr. BcA. Lenka Kočišová

narozena 28.6. 1976, Kyjov, Česká republika

trvalá adresa: Domažlická 4/144, 61200 Brno, Česká republika

přechodná adresa: Löwestraße 7, 10249 Berlín, Německo

telefon: (+49) 0157 8894 7549 email: akkamiau@gmail.com

webová prezentace a publikace:

portfolio <http://akkamiau.weebly.com>

hudební projekt Akkamiau <http://soundcloud.com/akkamiau>

audiovizuální performance StratoFyzika <http://cargocollective.com/StratoFyzika>

vzdělání:

09/2007 - Umění ve veřejném prostoru a umělecký management, doktorské studium FaVU VUT Brno, Česká republika

09/2000 - 06/2004 titul BcA. průmyslový design, performance FaVU VUT Brno, Česká republika

09/1994 - 06/1998 titul Mgr. Učitelství pro 1.stupeň ZŠ, Ostravská Univerzita, Česká republika

09/1989 - 06/1993 SPŠPT Bzenec, Česká republika

09/2006 - 06/2007 Cambridge Certificate in Advance English, Brno, Česká republika

09/2011 - 11/2011 studijní stáž, The Aristotle University of Soluň, Řecko

09/2010 - 05/2011 pracovní stáž, Multi International Kultur Zenter, Berlín, Německo

10/2001 - 01/2002 studijní stáž, The École Supérieure d'Art et Design, Remeš, Francie

kulturní činnost a praxe:

05/2012 - doposud zakladatelka kolektivu StratoFyzika, Berlín, Německo

10/2010 - 05/2013 management a organizace kulturních a uměleckých akcí

Female Pressure, M.I.K.Z., Fauchmiau, Berlín

2000 - doposud produkce elektronické experimentální hudby

2009 - 2013 umělecká režie, produkce a ekonomický management

festival Perspectives, female:pressure / oficiální podpora Music Board, Berlín

kulturní projekty Czech It!, M.I.K.Z, Berlín, Německo / pracovní stáž EU

kulturní projekt Zbrojovka_site_specific, Zbrojovka Brno, CZ / oficiální podpora statutárního města Brno, Česká republika, audiovizuální hra L to the B, Brno, Pardubice, Česká republika / oficiální podpora Jihomoravského kraje, festival Shalingrad riderssss, Praha, Česká republika / oficiální podpora statutárního města Praha

2008 - 2009 produkce, PR, management

festival MULTIPLACE 2008, 2009, Česká republika / oficiální podpora Višegrádský fond

09/2007 - 06/2010 vedoucí Ateliéru Multimedia, SŠUM Brno, Česká republika

výuka IT, grafický design a fotografie, SPŠPT Velké Opatovice, Česká republika

10/2007 - 07/2010 video editor, Redakce zpravodajství, Česká televize, Brno, Česká republika

01/2000 - 12/2004 organizace kulturních akcí a uměleckých výstav Brno, Praha, Česká republika

03/1999 - 08/1999 pracovní asistent F.P.Armana, New York City, USA

01/1994 - 12/1998 organizace kulturních a hudebních akcí, Česká republika

Anotace:

Předkládaná disertační práce popisuje fenomén audiovizuální performance v různých konotacích. Podstatná část je věnována psychologické sondě do vlastního podvědomí a následnému metaforickému zpracování tohoto průzkumu. Důležitou součástí práce je shrnutí obecných poznatků z fyzické reality a jejich metaforická aplikace na mentální a tvůrčí procesy. Tato analýza a vysvětlení vzniku vnitřních kognitivních modelů se uskutečňuje ve smyslu rozboru vztahů; interakcí na bázi spolupráce nebo konfrontace, ale i nemožnosti uchopení objektivní reality ze subjektivní pozice z důvodu splynutí rozlišování reálného a fiktivního. Význam audiovizuální performance je také zkoumán z lineární perspektivy historie, s cílem poukázat na obecný princip opakování se vzorců, který audiovizuální performance odhaluje jako činnost, která je nezbytným projevem a zákonitostí samotného života a nejen pojmem uměleckého oboru.

Abstract:

This dissertation thesis describes the phenomenon of audiovisual performance in different connotations. A substantial part is devoted to psychological survey into my own subconscious and subsequently to metaphorical processing of this introspection. An important part of the work is a resume of the general knowledge of the physical properties and its metaphorical application on mental and creative processes. This analysis and explanation of internal cognitive models are implemented in terms of the study of relationships, interactions based on cooperation or confrontation, but also the inability to grasp the objective reality from the subjective position due to the merged distinctions of real and fictional. The importance of audiovisual performance is also studied in linear perspective of history, in order to point out the general principle of repetition patterns, which reveals that audiovisual performances is an activity which is a necessary expression of life itself and not just the concept in the field of arts.